

BIBLIJSKO - MOLITVENA ZAJEDNICA

SVETI PAVAO

MARIJA ISUSOVA MAJKA – ROĐENJE I DJETINJSTVO

Izveštaje o Isusovom djetinjstvu donose samo dva Evanđelja: Matejevo i Lukino. Kod Mateja je u središtu pažnje Josip kao poočim Isusov kojemu anđeo prenosi poruku da ne napušta Mariju nego da bude čuvar svete obitelji.

Luka u središte pažnje stavlja Mariju kojoj anđeo najvaljuje djevičansko začeće sina, a kad ona rodi svoga **Prvorodunca**, anđeli ga najvljuju pastirima kao **Krista i Gospodina**.

HVALOSPJEV MARIJIN

Lk 1, 47-55

„Veliča duša moja **Gospodina**,
Klikće duh moj u **Bogu**, mome **Spasitelju**,
što pogleda na neznatnost službenice svoje:
od sad će me, evo, svi naraštaji zvati blaženom. (Blaženstvo je dar Božji)

Jer velika mi djela **učini Svesilni**

Sveto e ime njegovo!

Od koljena do koljena dobrota je njegova
uporište)

Nad onima **što se njega boje**.

Iskaza snagu mišice svoje,
rasprši oholice umišljenje.

Silne zbací s prijestolja,
a uzvisi neznatne.

Gladne napuni dobrima
a bogate otpusti prazne.

Prihvati Izraela, slugu svoga,
kako obeća ocima našim:

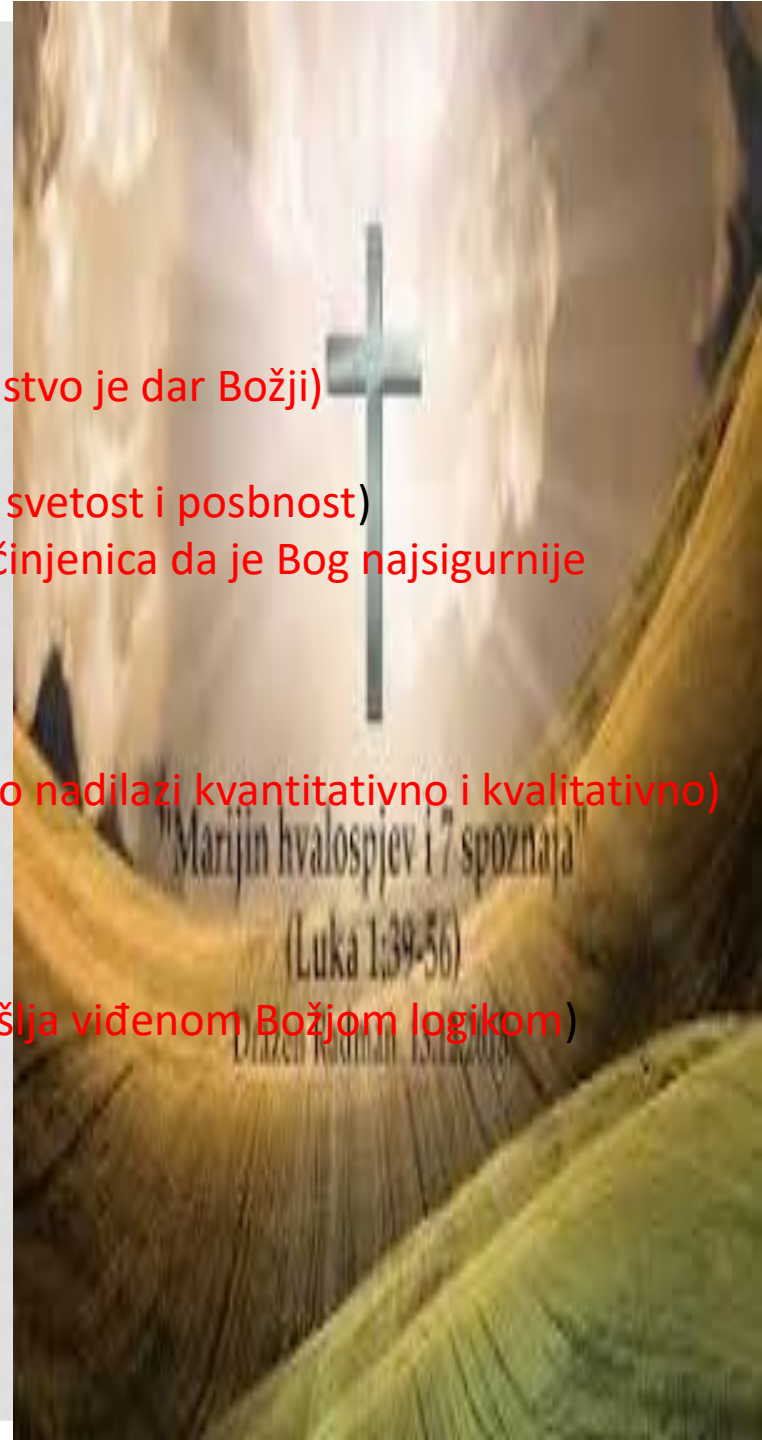
spomenuti se dobrote svoje
prema Abrahamu i potomstvu njegovu do vijeka.“

(On je ta svetost i posbnost)

(povijesna činjenica da je Bog najsigurnije

(On je nešto što nadilazi kvantitativno i kvalitativno)

(Marija razmišlja viđenom Božjom logikom)

"Marijin hvalospjev i 7 spoznaja"
(Luka 1:39-56)

Sadržaj Marijina hvalospijeva jest ostvarenje njenoga nadanja kao vjernice koje je cjelokupno oslonjeno ni na što drugo do li na samog Gospodina. **Bog, Gospodin i Spasitelj** nije ostao gluh svojim obećanjima i vjernosti čovjeku je zapravo promocija za čovjek, a ni u kom slučaju neka posebna obveza.

U Lukinom Evanđelju (Lk 2, 1-20) Josip se (r. 5) podvrgava popisu „zajedno sa svojom zaručnicom Marijom koja bijaše trudna.“ Luka time podsjeća na ono što je rekao anđeo u 1,34 prilikom navještenja Mariji. Sada kaže da je Marija Josipova zaručnica i da je trudna. Popis pučanstva obično se proglašavao godinu dana unaprijed, a provodio se radi poreskih obveza državljana i upisivanja muškaraca među vojne obveznike. Zato su Marija i Josip morali na vrijeme krenuti.

U Betlehemu je, kao i u drugim gradićima onog vremena, postojala zgrada za prolaznike. U nju su se vjerojatno sklonili Marija i Josip u toku svoga boravka tamo. Međutim, kad je došlo vrijeme da rodi, povukla se u susjednu prostoriju koja je zapravo bila udubljenje u stijeni i služila je, između ostalog, i za tor ovčama. Te noći pastiri su bili vani, na betlehemskim poljima. **U r. 7. Stoji: „... i porodi svoga prvorođenca“.**

U Starom Zavjetu stoji da su **prvorođenci** na poseban način **Bogu posvećeni**, i to je ovdje htio naglasiti sveti pisac. Isus je Mariji ne samo prvorođenac nego i jedinorođenac. Luka upotrebom izraza „**prvorođenac**“ hoće reći da je Isus od početka posvećen Bogu.

Značajna je najava anđela u recima 10 -11 o Marijinu dječaku: **on je blagovijest, velika radost za sve ljude, Spasitelj, Krist i Gospodin**. Ovim izrazima anđeli su htjeli onda podsjetiti pastire, i Luka danas nas, **da Isus nije obični dječak**. U ono vrijeme ljudi su zvali evanđeljem i blagoviješću rođendan rimskog cara. Cara su zvali i spasiteljem i gospodinom u posebnom smislu riječi. **Luka u Marijinu čedu vidi pravo evanđelje, Spasitelja i Gospodina**.

Iako je u ono doba muž bio priznavan za glavu obitelji i među Židovima i među poganima, u r. 16 Luka spominje da su pastiri našli „**Mariju, Josipa i novorođenče gdje leži u jaslama**“. Marija je na **prvom mjestu**, jer je ona majka dječaka koji je **trajni znak** naklonosti Božje ljudima i *nove povezanosti među svim ljudima i narodima svijeta*. U Isusu sinu Marijinu nudi Bog mir i prihvaća sve ljude kao svoje miljenike (r. 14).

A painting of two hands, one dark and one light, holding a heart. The word "JESUS" is written in black, cursive letters across the heart. The background is a soft, hazy landscape with green hills and a yellowish sky.

Isus se rodio u vrijeme židovskog kralja Heroda.

Mudraci su došli s Istoka za zvijezdom koju su protumačili kao glasnicu novorođenog židovskog kralja (M 2, 1-2). Herod je bio sposoban ali i okrutan vladar koji je nemilosrdno slao u smrt sve eventualne uzurpatore njegova prijestolja. Zato je Mudrace na temelju savjeta teologa uputio u Betlehem, **a sam je odlučio što prije likvidirati novoga takmaca.** Kad se Mudraci nisu vratili da Herodu jave gdje su našli dječaka, Herod je naredio pokolj betlehemske dječake „**od dvije godine naniže – prema vremenu, što ga razazna od mudraca**“ (Mt 2, 16).

Anđeo se javio Josipu u snu i naredio mu da se s Marijom i Isusom povuče u Egipat dok ne mine opasnost. Matej nastavlja: „**On ustane, uzme noću dijete i majku njegovu te krene u Egipat. I osta ondje do Herodova skončanja, da se ispuni što Gospodin reče po proroku: „ Iz Egipta dozvah Sina svoga“ (2,15).**

Sveta obitelj živjela je u Egiptu od Josipova rada. U ono doba nije bilo novina i radija pa su se važne vijesti o događajima u susjednim gradovima i zemljama doznavale od trgovaca i putnika. Moralo je proći nekoliko mjeseci dok je Sveta Obitelj doznala za Herodovu smrt. Zato je boravak u Egiptu mogao trajati nešto duže od godine dana. Dovoljno da Marija, i Josip i Isus iskuse tegobe svih koji iz ekonomske nužde ili radi prirodnih nepogoda moraju privremeno ili trajno boraviti u tuđoj zemlji.

Kad su na anđelovu poruku došli u svetu zemlju, saznali su da nad Judejom – u koju je tada spadao Jeruzalem – vlada Herodov okrutni sin Arhelaj. Zato Sveta Obitelj, prema Matejevu evanđelju, nije pošla na područje Arhelajeve vladavine nakon povratka iz Egipta nego u Galileju kojom je kao tetrah vladao Herodov sin Antipa. **Nastanili su se u Nazaretu** te i dalje živjeli od Josipova rada i Marijina spremanja u domaćinstvu. U okolnosti da je Sveta Obitelj neko vrijeme prisilno boravila u Egiptu Matej vidi ispunjenje izreke iz Hošejine knjige 11,1) Hošea je bio prorok od 745 do 725 pr. Kr. Glavna mu je zadaća bila pozivati svoje suvremenike na povratak iskrenoj religioznosti iz vremena hoda kroz pustinju i bijega u Egipat. U ime Božje on kaže za cijeli izraelski narod: „**Iz Egipta dozvah sina svoga**“. Matej to primjenjuje na Isusa koji u sebi uprisutnjuje povijest svoga naroda, spreman na **apsolutnu vjernost Bogu u svim zgodama i nezgodama života.**

Već prilikom poklona pastira Luka bilježi: „ Marija u sebi pohranjivaše sve te događaje i prebiraše ih u svom srcu” (Lk 2,19). Time je htio reći da Mariji nije bilo sve unaprijed jasno o Isusu. Morala je razmišljati, sazrijevati u vjeri, iznova upoznavati svoga sina i prihvaćati svoju zadaću u odnosu na njega. To joj je najavio i starac Šimun kad joj je u hramu rekao: „**Ovaj je evo postavljen na propast i uzdignuće mnogima u Izraelu i za znak osporavan – a i tebi će samoj mač probosti dušu – da se razotkriju namisli mnogih srdaca!**” (Lk 2, 34-35). Time je najavio napetost u Isusovu mladenačkom sazrijevanju i javnom djelovanju. U Isusovoj mladosti i kasnijem mesijanskom djelovanju Marija će s iznenađenjem otkrivati **da on nije uvijek onakav kako ona očekuje**. Mač boli ne odnosi se samo na protivljenje na koje će Isus naići kod drugih ljudi kao propovjednik Kraljevstva Božjega nego i na Marijinu potrebu da sazrijeva zajedno s Isusom i uz Isusa.

To se na prelazu iz djetinjstva u mladenačku dob dogodilo prilikom Isusova ostanka u hramu. Nju opisuje Luka u 2,41-52. U dobi kad su židovske obitelji onoga vremena za svoju mušku djecu priređivali svečanost zvanu „**bar micvah**“ („sin zapovijedi“ t.j. **dovoljno odrastao da može vršiti propise Tore i tako činiti religiozno zaslužna djela**) Isus je načinio „ispad“ prilikom hodočašća u Jeruzalem. Došao je s Josipom i Marijom na hodočašće, ali im se nije pridružio prilikom zajedničkog povratka. Putovalo se u grupama radi opasnosti od razbojnika na putu: muškarci s muškarcima, žene sa ženama, a djeca su mogla biti ili sa ženama ili s muškarcima. Isus je ostao u hramu i uključio se u **otvorenu religioznu raspravu – školu** koju su rabini nudili hodočasnicima sjedeći u trijemovima i dvorištima oko hrama. Škola se sastojala od pitanja koja su rabini postavljali prisutnim slušateljima ili slušateljima njima.

Isusa su Josip i Marija našli tek treći dan „ gdje posred učitelja sjedi, sluša i pita“ (2,24). Prve večeri, kad je trebalo poći na počinak po obiteljima, ustanovili su da ga nema. Po noći nisu smjeli putovati sami. **Sutradan su se vratili u Jeruzalem i našli ga zadubljena treći dan u vjerska pitanja.** Kao da je namjerno ostao i želio Mariji i Josipu nanijeti bol. Marija mu je predbacila, zašto je to učinio. A on je odgovorio: **„Zašto ste me tražili? Niste li znali da mi je biti u onome što je Oca mojega?“** (2,49). Ovim odgovorom Isus je pokazao da je neočekivano rano postao svjestan svoga poslanja te počeo smatrati važnijim ono što od njega očekuje Oatac nebeski od onoga što planiraju zemaljski roditelji.

ISUS VRELO RIJEČI

Luka nastavlja da Josip i Marija nisu razumjeli što im je Isus ovom na oko grubom izrekom htio reći, ali bilježi da je Marija „**brižno čuvala sve ove uspomene u svom srcu** „(2,51). Isus se, dakako, vratio s njima: bio im je dalje poslušan te sazrijevaio pred Bogom i ljudima za svoje buduće mesijansko zvanje. Dok je Isus strpljivo i radosno napredovao u godinama spremajući se za svoj poziv, **Marija je napredovala u vjeri o Isusu i Božjem planu u vezi s Isusom**. Ako je u odnosima između Isusa i Marije dolazilo do nesporazuma i povremenog nerazumijevanja nije čudo što do toga dolazi i kod drugih. Velik broj mladih u godinama između djetinjstva i zrelosti osjećaju da ih roditelji ne razumiju, a njihovi roditelji se tuže da ne znaju kako bi trebali pristupiti svojoj rođenoj djeci. **Postupak Marije i Isusa je poticaj na međusobno pojašnjavanje, povjerenje i strpljivost.**

